

Yavuz ve Yusuf ya da İsmail

Müge İplikçi, gençler için yazdığı ilk roman olan "Yalancı Şahit"te "taş atan çocuk" mevzusunu anlatmaya çalışmış çocuklara. Doğru bir karar. Çünkü pek çok anne ve babanın bu durumu çocuklarına anlatacak yüzü ya da dili olduğunu sanmıyorum.

Kurban Bayramı yeni bitti. Etrafında dolayan onca tartışma bir yana, hikâyesi enteresan bir bayram. Malum, evreni yaratanın yarattıklarından birine benzemeyeceğini tek başına bir mağarada keşfedip Kâbe'deki putları elleriyle kıran Hz. İbrahim, Allah'a verdiği bir sözü yerine getirmek için oğlu İsmail'i kurban etmek durumundadır. Elindeki bıçak İsmail'in boynuna değene kadar bekler Allah ve tam o anda oğlu yerine bir koyun kesmesinin kâfi olduğunu bildirir İbrahim'e. Allah merhamet sahibidir, babasının ettiği bir yemin yüzünden bir çocuğun canından edilmesine rıza göstermez. Ama öyle görünüyor ki kulları onun kadar merhametli değiller...

"Taş atan çocuk" ya da "Terörle Mücadele Kanunu Mağduru Çocuk" mevzuu şimdilik dinmiş gibi görünüyor. Hatta, Hrant Dink'i öldüren katiller cemaatinin görünen yüzü Ogün Samast da çocukluğunu bu çocuklar için verilen mücadele sayesinde yapılan yasal düzenlemeyle hatırlayacak. Pekî ama bu ülke -soyut bir ülkeden bahsetmiyorum, tek tek her birimizden, anne-baba olan ya da olmayan, öğretmen,

polis, hâkim, avukat, başbakan, cumhurbaşkanı, mimar, iktisatçı, dönereci, işletmeci, biz işte hepimiz- kendi çocuklarını ya da başkalarınınkini bilmem neler için kurban etmekten vazgeçecek mi?

Adalet sisteminin çocukça parodisi

Müge İplikçi, gençler için yazdığı ilk romanda "taş atan çocuk" mevzuunu anlatmaya çalışmış çocuklara. Doğru bir karar. Çünkü pek çok anne ve

babanın bu durumu çocuklarına anlatacak yüzü ya da dili olduğunu sanmıyorum. Yanlarında evlatları, televizyon seyrederken haberlerde yüzünü bir bez parçasıyla saklamış o çocukların içinden geçtiği dehşet sahnelerini gördüler. Kendi evlatları adına korktular onlardan. Korkunun etkisiyle savurdular küfürleri... Kim bilir? Her birinin büyüüp kendi çocuklarına ait olanlara göz dikeceğinden endişe ettiler. Çünkü yanlışlığın nerede olduğunu bilseler de adalet duygularındaki zedelenme hali-

ni eyleme geçiremeyecek kadar acizler. Nasıl açıklayabilirler ki o çocukların ne anlama geldiğini? Kendilerinin de öyle ya da böyle bu işin bir parçası olduğunu nasıl itiraf ederler? Neyse...

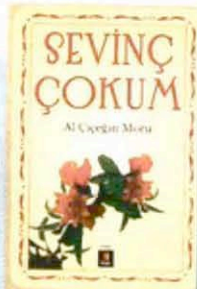
Müge İplikçi, "Yalancı Şahit" (Günışığı Kitaplığı) adını verdiği gençlik romanında o çocukların ne anlama geldiğini anlatmış. Adı konmamış, insanların bir kot taşıma fabrikasında ciğerlerini öğüttüğü bir şehirde geçiyor hikâye. Amcasını ve babasını fabrikaya kurban veren, resim yapmakta mahir Yavuz'un

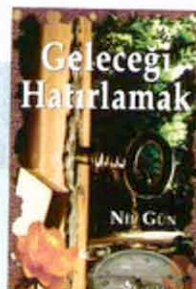
Müge İplikçi'nin yeni romanı "Yalancı Şahit", insanların kot taşıma fabrikasında çalıştığı bir şehirde geçiyor.

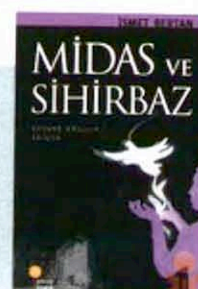
SELINDRELLA
Ekin Atalar
Artemis Yayınları, 395 s.

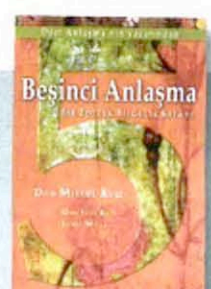
AL ÇİĞİN MORU
Sevinç Çokum
Kapı Yayınları, 174 s.

GELECEĞİ HATIRLAMAK
Nil Gün
Kuraldışı Yayınları, 250 s.

MİDAS VE SİHİRBAZ
İsmet Bertan
Günışığı Kitaplığı, 235 s.

BEŞİNCİ ANLAŞMA
Don Miguel Ruiz, Don Jose Ruiz, Janet Mills
Kuraldışı Yayınları, 172 s.

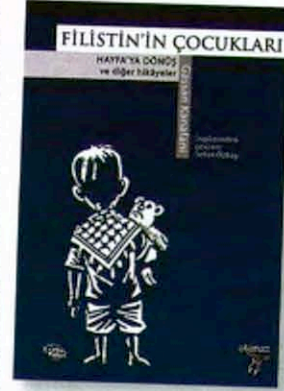
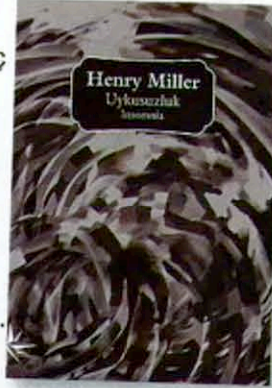
başına geliyor her şey. Fabrikayı protesto eden ablasına yardım edeyim derken, taş atmak aklına bile gelmemişken alınıp cezaevine konuyor. Orada kendisi gibi ellerindeki ter, suçluluklarına yorulmuş çocuklarla oyunlar oynuyor. En çok da mahkeme oyununu seviyorlar. Adalet sisteminin çocukça bir paradisini yapıp, bu işten ne anladıklarını ortaya koyuyorlar. Hiçbir şeyden vazgeçmiyorlar... Aslında kot taşlama, ciğer öğütme fabrikasının eski binası olan cezaevi temsilinde devleti temsilen Köstebek lakaplı bir müdür bulunuyor.

Yavuz'la Köstebek arasında bir atışma gibi duran, İplikçi'nin farklı bölümlere serpiştirdiği şu diyaloga bir bakın. Sonra bırakın çocuklar kime öfkeleneceklerine kendileri karar versinler. Onlara neye inanacaklarını, kime kızmalarını, kimden korkmalarını gerektiğini söylemek şu ya da bu köstebeğe iman etmelerini tavsiye etmek kimsenin üzerine vazife değil... Yavuz: "Aklımda hep ev, bizim ev, babam. Aklımda ev, ev, ev... Aklımda sorular: Evi ev yapan ne? Ev kimindir? Nedir?" Köstebek bütün hissiyle cevap veriyor cezaevinden: "Burası benim mekanımdır. Solduğunuz hava benimdir. Yattığınız yataklar, bitişikteki tuvalet, su ve yemekler... benimdir... Hele duvarlar... asıl onlar benimdir. Bu duvarlardaki taşlar benimdir. Duvarların badanası benimdir... Ve sizler. Ve sen! Burada olduğunuz sürece, sizler de benimsiniz..."

Farkında mısınız? Aslında her gün kurban bayramı...

Huysuz ve uykusuz aşk

Huysuz ve uykusuz aşk Asi bir yazarın, ihtiyar bir aşık olarak portresi demek uygun olur mu ki Henry Miller'in "Uykusuz"u için. 75 yaşında ama hâlâ âşık olma ihtiyacında olan bir adam, gencecik bir Japon kadınla karşılaşır. Önce aşkla yüceltir onu ve sonra yine aynı aşkla indirmeye girer tahtından. Olur mu? Pek olmaz aslında. Ama ortaya çıkan metin aşkı giydiği bütün cicili bicili ya da aksine dramatik kostümlerden soyundurup genç Japon kadının değil, ihtiyar aşığın bedenine büründürür... Uykusuz böyle bir kitap. Kaçırılmaması gereken türden... Çev: Haluk

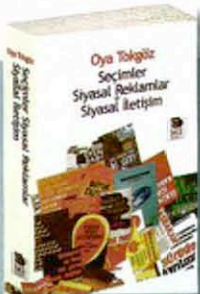
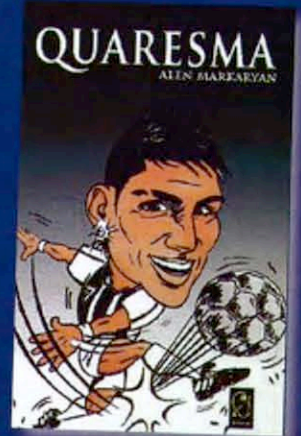

Filistin ve çocukları

Gassan Kanafani'nin Filistin'de çocuk olmanın ne demek olduğunu anlattığı bir dizi öyküden oluşan "Filistin'in Çocukları: Hayfa'ya Dönüş ve Diğer Hikâyeler" başlığı altında yayınlandı. Her biri Filistin meselesine, Filistinlilerin siyaset metası değil birer insan olduğunu unutmaksızın bakmak gerektiğini tekrar tekrar hatırlatan hikâyeler anlatıyor Kanafani. Bir dönem Filistin Halk Kurtuluş Cephesi sözcülüğü de yapmış Filistinli gazeteci ve yazar Gassan Kanafani, 1972'de arabasına konulan bombanın patlaması sonucu hayatını kaybetmişti. Çev: Seher Özbay, Otonom Yayıncılık.

Quaresma değil Alen

Bir Beşiktaşlı olarak bu kitabı kaçırmam imkânsızdı. Quaresma'nın iyi mi kötü mü bir tercih olduğuna, sezon sonunda karar vereceğiz. Başlangıçtaki coşku yerini endişeye bırakmış gibi şimdiden. Ama Beşiktaş bunu hep yapıyor. Quaresma'nın Beşiktaş'a geliş öyküsünü, stadyumların efendisi Alen Markaryan yazmış. Açık söyleyeyim, Quaresma değil, Alen için okunur bu kitap. Çünkü doğası gereği Beşiktaş'tan ne yıldızlar gelir geçer, ama Alen kalır. Okuduktan sonra bir daha bir daha bir daha Beşiktaşlı, en çok da Çarşılı olunur. (Çizmeli Kedi Yayınları)

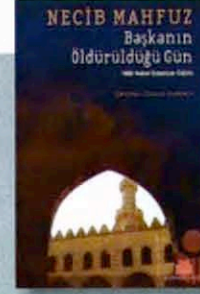
SEÇİMLER SİYASAL REKLAMLAR VE SİYASAL İLETİŞİM
Oya Tokgöz
İmge Kitabevi, 566 s.

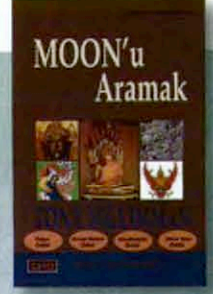
ŞAFAK TÜRKÜSÜ
Nevzat Çelik
İmge Kitabevi, 115 s.

ATATÜRK'Ü YAŞAYANLAR
Gönül Bakay-Leyla Pekcan
Kırmızı Kedi Yayınevi, 197 s.

BAŞKANIN ÖLDÜRÜLDÜĞÜ GÜN
Necib Mahfuz
Kırmızı Kedi Yayınevi, 98 s.

MOON'U ARAMAK
Tony Hillerman
Erko Yayıncılık, 318 s.